

φοιτητής της Θεολογικῆς σχολῆς Γ. Κρέμας, υποβαλὼν, ὡς εἶπεν ὁ εἰσηγητής μετ' ἐπαίνων οὐχι ἀπλοῦν κατάλογον ἀλλὰ καὶ κριτικὴν τινα ἀνάλυσιν.

Τοῦ δὲ ποιητικοῦ διαγωνίσματος τὸ χιλιόδραχμον γέρας διχοτομηθὲν ἀπενεμήθη εἰς δύο, τὸν Κ. Α. Βλάχον, γράψαντα τὰ Ἐκ τῶν ἐρότων, καὶ τὸν Κ. Δ. Κ. Παπαρρηγόπουλον ποιήσαντα τοὺς Στόνους. Πρὸ τῶν ποιημάτων τούτων εἶχε κριθῆ ἄξιον βραβείου τὸ δράμα Ἀντίνοος· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ υποβαλὼν αὐτὸ εἶπεν ὅτι ἦτο μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, μεταφράσεις δὲ ἐξαιρουῦνται ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου, ὁ φίλτατος τοῦ Ἀδριανοῦ ὑπεχώρησε πρὸ τῶν Στόνων καὶ τῶν Ἐρότων ἦτο δὲ καὶ ὁ Ἀντίνοος ἔργον τοῦ Κ. Α. Βλάχου.

Καὶ οὕτω τὰ μὲν δύο λυρικά ποιήματα ἐβραβεύθησαν διὰ χιλίων δραχμῶν, τὸ δὲ θεολογικὸν πόνημα διὰ δρ. 444.

ΝΕΟΣ ΑΣΤΗΡ. Τὴν ἑσπέραν τῆς 4 (13) Μαΐου ἐνεστῶτος, ὦραν 8. καὶ 54ον πρωτόλεπτον, ἀνεκάλυψεν ὁ διευθυντής τοῦ ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηνῶν κ. Σμίτιος λαμπρὸν ἀστὲρα, μεγέθους 2ου—3ου, πλησίον τοῦ ἀστέρος τοῦ ἀστερισμοῦ «στέφανος», καὶ εἰς τὴν θέσιν, καθ' ἣν οὔτε τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν, οὔτε ἄλλοτέ ποτε πρότερον ἐφάνετο τοιοῦτος. Ταχέως δὲ ἐλαυτουμένου τοῦ φωτός αὐτοῦ, ἐσμικρύνθη τοσοῦτον κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ταύτης, ὥστε μάλισ ἀνεύρισκεν αὐτὸν ὁ ὀφθαλμὸς. Εἶναι δὲ ὁ ἀστὴρ οὗτος ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων νέων, ἢ τῶν ἀλλοιωτῶν ἐκείνων, ὧν ἡ περὶ τὴν φωτεινότητα ἀλλοίωσις ἐπὶ μακροχρόνιον καὶ ἀόριστον περίοδον διαρκεῖ. Καὶ τῷ 1572 καὶ 1604 ἀνεφάνησαν νέοι ἀστέρες, οἵτινες διέπρεπον διὰ τὸ λίαν λαμπρὸν αὐτῶν φῶς· ἀνεφάνη δὲ τοιοῦτος καὶ τῷ 1848, ἀλλ' ἦτο πολλὰ ὀλίγον φωτεινός, καὶ ἐπὶ βραχύτατον χρόνον ἐγένετο ὁρατός. Ὁ νῦν δ' ἀναφανείς εἶναι μετὰ τὸν τοῦ 1604 ὁ λαμπρότερος, ἀλλ' ἀλλοιωτός ὢν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας δὲν θέλει διακρίνεσθαι τῶν μικρῶν καὶ τηλεσκοπικῶν, ὅποιοι ἀπειράριθμοι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ.

ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ. Ὁ ἱστορικὸς Λίβιος κατηγορήθη διὰ τὴν κατὰ τῶν Γαλατῶν καταφορὰν αὐτοῦ. Ὁ Δίων, διὰ τὸ κατὰ τῆς Δημοκρατίας ἔχθος, ὁ Βελλέιος Πατέρκουλος, διότι λαλεῖ περὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ Τιβερίου λίαν συγκαταβατικῶς, καὶ ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Πλούταρχος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν μεροληψίαν ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, ἐν ᾧ ὁ τελευταῖος συνέγραψε πραγματείαν περὶ τῆς κακοηθείας τοῦ Ἡροδότου. Ὁ Ξενοφῶν δὲ καὶ ὁ Κοῦντος Κούρτιος ἐθεωρήθησαν μυθιστοριογράφοι μᾶλλον ἢ ἱστορικοί, ἐν ᾧ ὁ Τάκιτος ἀπεδοκιμάσθη ὡς τολμηρῶς ἀξιῶν ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ πολιτικὰ ἐλατήρια καὶ τὰς ἀποκρύφους αἰτίας τῶν γεγονότων. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεύς συνέθετο αὐστηρὰν κατὰ τοῦ Θεουκιδίδου ἐπίκρισιν, ὡς ἀδεξίου περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ὑποθέσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκθέσεως. Ἀλλ' ὁ Διονύσιος, λέγει νεώτερός τις ἐπι-

κριτής, δὲν ἤθελε, φαίνεται, οὐδεμίαν ἄλλην ἱστορικὴν συγγραφὴν, εἰμὴ τὴν τείνουσαν πρὸς δόξαν τῆς ἰδίας πατρίδος καὶ ἡδονὴν τοῦ ἀναγνώστου, ὡσανεὶ ἡ ἱστορία ἦν ἄσμα. Ὁ αὐτὸς ὁμοῦς Διονύσιος ἐπικρίνει λίαν αὐστηρῶς τὸ ὕφος τοῦ Ξενοφῶντος ὅστις, λέγει, ἀποπειρώμενος νὰ ὑψόνῃ τὸ ὕφος, ἀποβαίνει ἐξ ἐναντίας ἀσθενέστερος.

Ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος κατεκρίθη διὰ τὰς συνεχεῖς αὐτοῦ πολιτικὰς σκέψεις, αἵτινες διακόπτουσι τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως, καὶ ὁ Σαλλούστιος κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κάτωνος ὡς κολακεύων συνεχῶς τὰ ἴδια ἐκυτοῦ πάθη, καὶ τεχνικῶς κρύπτων τὰ ἐνδοξὰ ἔργα τοῦ Κικέρωνος. Ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικὸς Ἰώσηπος κατηγορήθη ὡς μὴ συγγράψας τὴν ἱστορίαν του διὰ τοὺς ὁμοεθνεῖς αὐτοῦ τόσον ὅσον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, οὐς προσπαθεῖ νὰ ἐγκωμιάζῃ συνεχῶς· ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς παρέλαβε καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα Φλάβιος, διότι ἐθεώρει τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος ἐντελῶς ὑποτεταγμένον, καὶ ἵνα καταστήσῃ αὐτὸ ἄξιον τῆς προσυχῆς τῶν κατακτητῶν διασφείρει τὰς ὑπ' αὐτοῦ κολουμένας ἱερὰς βίβλους. Εἶναι δὲ γνωστὸν πόσον μεγάλως μακρύνεται ἀπὸ τῶν γραφικῶν παραδόσεων. Ἄλλοι πάλιν ἐπικρίνουσι τὸν Κικέρωνα ὡς στερούμενον αἵματος καὶ νεύρων, καὶ θεωροῦσιν αὐτὸν ὅτι ἦτο ψυχρὸς τὸ ἐξωτερικόν, ψευδὴς τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀτυχὴς τοὺς σαρκασμοὺς καὶ μονότονος εἰς τὰς παρεκβολὰς.

Ἐκ τῶν ἐπικρίσεων τούτων παρατηροῦσι μετὰ τινος εὐχαριστήσεως οἱ νέοι συγγραφεῖς ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὑπεβλήθησαν δεινῶς εἰς τὴν τυραννίαν τῆς κριτικῆς καθὼς καὶ οἱ νεώτεροι. Ἡ κακολογία παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπέχυσεν τὰ κάματα τῆς πικρίας.

X. Π.

(Ἐκ τοῦ Δισραέλη).

Λόγος τοῦ ἐν τῷ 387 φυλλιδ. αἰνίγματος
καὶ τοῦ γρίφου.

Σχιά.

=

Μεταξὺ δύο κακῶν τὸ μὴ χειρόν ἤδιστον.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Καὶ τετραπόδου καὶ πτηνοῦ τὴν φύσιν ἅμα ἔχω
Οὐτ' εἰς τὸ σκότος τὸ πολὺ, οὐτ' εἰς τὸ φῶς ἀντέχω.

Κ. Π. Υ.

ΓΡΙΦΟΣ.

